

РЕШЕНИЕ

№ 6618

гр. София, 03.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 17.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **7371** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно – процесуалния кодекс(АПК).

Делото е образувано по жалба, с окомплектована преписка вх.28525/01.08.2023г., на М. Б., [дата на раждане] , гражданин на Алжирска Демократична Народна Република, против отказ за издаване на виза тип „Д“ от 11.07.2023г. на завеждащ консулска служба в посолството на България в Алжирска ДНР по заявление от 20.04.2023г.

Жалбоподателят оспорва административния акт като незаконосъобразен и постановен при нарушение на изискването за форма-чл.59, ал.2 АПК, при липса на мотиви. Посочва, че в акта не са изложени конкретни факти и обстоятелства, представляващи фактическото основание за издаването му, не е посочена конкретната хипотеза на чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ. Счита, че предвид обстоятелството, че се касае за търговско представителство, жалбоподателя е получил комплект документи, които се изискват съобразно българското законодателство. Обосновава наличие на правен интерес от обжалване на постановения отказ с оглед осъществяване на търговско представителство. Моли за отмяната му като незаконосъобразен. Претендира присъждане на разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован не се явява, представлява се от адв.М., който поддържа жалбата на основанията, посочени в нея. Претендира присъждане на разноски и адвокатско възнаграждение.

Ответникът- Завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в А.,

чрез МВнР, редовно призован, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура редовно призована, не се представлява от прокурор.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Жалбоподателят е подал заявление за издаване на виза тип D, с рег.№ ALG23000125/20.04.2023г., на основание чл.15, ал.1 ЗЧРБ вр. чл.24, ал.1, т.6 от ЗЧРБ –регистрирано търговско представителство на чуждо търговско дружество- „К. Оф Б. У.“.

Съгласно представените доказателства за регистрация на Търговско представителство, с решение № [ЕГН]/28.09.2018г. е вписано в Б. Търговско представителство с наименование „К. Оф Б. У.“, със седалище Tizi Ouzou, A., което е с правен статут - неюридическо лице без право на стопанска дейност. За сферата на дейност е вписано: производство, услуги. За дейности за делови контакти е посочено: услуги в областта на строителството; услуги. Търговското представителство се осъществява по право от Шериф Хачеми и по пълномощие от К. Ауиче и М. Б.. Жалбоподателя има права като търговски представител да представлява и управлява търговското представителство на „К. Оф Б. У.“ в Република България пред българските власти, бизнес партньори и трети страни; да представлява и промотира продуктите и услугите на компанията на територията на Република България; да назначава помощен персонал на търговското представителство на „К. Оф Б. У.“ в Република България за постигане на горепосочените дейности, съобразно българските закони и разпоредби. Тези обстоятелства са отразени и в представения сертификат № 1064/21.03.2023г. за представителството от Б. и удостоверение за вписване в Агенция по вписванията изх.№ 20230314151525.

Представен е договор за наем от 22.03.2023г., сключен в [населено място] между наемодател Н. П. К. и наематели- М. Б., представляван от пълномощника си адв.В. Г. М. за временно и възмездно ползване за живеене на недвижим имот, находящ се в [населено място], жк Т., [жилищен адрес] с договорена месечна наемна цена 300 лв. Договорът е сключен за срок от 12 месеца, считано от 22.03.2023г. и е с нотариално заверени подписи от 22.03.2023г. С нотариално заверена декларация от същата дата наемодателят е декларирал съгласието си наемателите да бъдат адресно регистрирани на посочения адрес. В чл.2, ал.4 е посочено, че договорът служи като разписка за изплатената от наемателя депозит в размер на 600 лева.

Представено е Удостоверение за регистрация, изх.№ 160772301311131/13.03.2023г. на ТД на НАП П., от което е видно, че жалбоподателя е със служебен № от регистъра на НАП [ЕГН]. Жалбоподателят не е съдебно регистриран в родината си за присъди за лишаване от свобода, произнесени от служебните власти за престъпления или нарушения, видно от представеното удостоверение от Апелативния съд на Т.-У., Министерство на правосъдието, Алжирска Народно - демократична Република (л.42). На 11.07.2023г. на жалбоподателят е връчен обжалваният в настоящето производство отказ на виза. В стандартният формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза е посочено, че визата е отказана на основание чл.10, ал.1, т. 17 и т.23 от ЗЧРБ. За фактически основания за отказа е посочено: т.17 - не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит; т.23 -представил е документ с невярно съдържание или е декларирал неверни

данни.

От Областна дирекция на МВР-П., сектор „Миграция“ на 28.09.2023г. е депозирано становище да се разреши издаване на виза за дългосрочно пребиваване на жалбоподателя, с липса на данни за наложени санкции, както и за липса на данни за разрешен статут на продължително пребиваване.

От зам.-председателя на ДАНС е представено писмо рег. № ПД-31-2862/02.06.2023г. на ТД „НС“ – П., с което е изразено отрицателно становище. В него са изложени данни по отношение на адреса, посочен като седалище на търговското представителство, официално вписан в регистрите на Б. -същото представлява имот, собственост на лице, свързано с дейност на посредническо дружество, ангажирано с подготовка на документи за визи и пребиваване на граждани от страни извън ЕС. Посочено е също, че на адреса, вписан като седалище и адрес на управление на дружеството „К. Оф Б. У.“ -с.Ц., ул. „М.“ № 9 през последните 5 години в различни периоди от време са регистрирани 67 граждани на страни извън ЕС и над 10 търговски представителства.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, след получаване отказа за издаване на виза на 11.07.2023г.

Съгласно разпоредбата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят мотивира жалбата си с ограничаване на възможността му за извършване на търговско представителство, което като част от професионалната му и търговска дейност попада в обхвата на правото на личен живот по смисъла на чл.8, ал.1 ЕКПЧ, попада в предвиденото в закона изключение, допустима е и следва да бъде разгледана по същество.

По съществото на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно производствените правила и материално правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, видно от представената Заповед № 8 от 06.03.2023г. на посланик на Посолство на Република България в Алжирска ДНР.

Отказът е издаден в писмена форма, като лаконично са посочени фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл.10, ал.1, т.17 и т.23 от ЗЧРБ. Формално е спазена изискващата се форма тъй като отказът е издаден по предвидения в чл. 34, ал.1 от Наредбата образец - Приложение 7. Въпрос по същество и на материалната законосъобразност на акта е дали представените към заявлението документи доказват относими обстоятелства и дали изводите в процесния отказ - обективирани в частта „бележки“, съответстват на данните по представените документи и посоченото правно основание за отказа.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. (обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.) - “Наредбата”/ НУРИВОВР.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

Към момента на издаване на обжалвания административен акт в настоящото производство, Република България прилага Общата визова политика на Европейския съюз при условията на Договора за присъединяване от 1 януари 2007 г. С Решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 24 ноември 2020 г. по съединени дела C-225/19 и C-226/19, запитващата юрисдикция е поставила въпроса за обхвата на мотивите, които трябва да съдържа окончателно решение за отказ да се издаде виза на основание член 32, параграф 1 от Визовия кодекс (т.34). Съдът е посочил, че: "въведената с Визовия кодекс система предполага хармонизация на условията за издаване на единни визи, изключва различията между държавите-членки, органите на държавите членки могат да откажат издаването на виза само на основанията, предвидени в кодекса. При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните национални органи разполагат с широка свобода на преценка, що се отнася до условията за прилагане на предвидените във Визовия кодекс основания за отказ и до оценката на релевантните факти. Касае се за издаването на отказ за виза върху стандартен формуляр - бланка, който отказ се издава като са отбелязани основанията в него, указано е правото на обжалване пред настоящия съд. Посоченото е достатъчно за упражняване на правото на жалба и ефективна защита“.

Неоснователно е възражението за немотивираност на оспорения акт. Направеното изявление в мотивите на административния орган е дало възможност на лицето да разбере основанията за отказ, срещу които е изложил съображения в жалбата. Специфичното изискване за провеждане на административна съгласувателна процедура и изразеното становище на Дирекция "Миграция" допълват мотивите на оспорения отказ, тъй като мотивите могат да съществуват в документ, съставен от друг орган преди издаването на обжалвания индивидуален административен акт. Мотивите на акта се съдържат и в становището, изразено от Директора на Териториална Дирекция „Национална сигурност“ –П. от извършената проверка по съгласувателната процедура, при която е установена ненадеждността на посочения адрес.

С оглед изложеното, настоящият състав приема, че оспореният отказ е в предвидената от закона форма и съдържание.

Съдът приема също, че в случая е спазена процедурата от административния орган, издал акта и съдът не констатира допуснато съществено процесуално нарушение, което е ограничило правата на жалбоподателя в образуваното административно производство. Не са налице процесуални нарушения, които да са съществени и като такива да представляват самостоятелна отмяна на отказа в условията на чл. 146, т. 3 от АПК.

Актът е издаден при правилно приложение на материалния закон. В конкретния случай жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, вид D. Заявлението е подадено на основание чл.24, ал.1, т.б ЗЧРБ. Съгласно тази разпоредба, разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл.15, ал.1 и са представители на чуждестранни търговски дружества, регистрирани в Българската търговско-промишлена палата, след проверка и оценка на представените документи относно активност и данъчна изрядност на дружеството, и относно планираните дейности на представителството.

Като правно основание за отказ на заявления вид виза са посочени нормите на чл.10, ал.1, т.17 и т.23 от ЗЧРБ.

По силата на чл. 19 от НУРИВОВР при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване кандидатът представя: 1. документите и информацията по чл. 13, ал. 1 и чл. 14; 2. документи и копия на тях, обосноваващи искането за виза за дългосрочно пребиваване по реда на Закона за чужденците в Република България и на правилника за прилагането му, и за притежаваните финансови средства за издръжка и подслон.

Към заявлението за издаване на виза кандидатът е приложил документи, които не са съставени лично от него, а чрез пълномощник – адв.М.. Пълномощникът В. М. е подписал договор за наем от 22.03.2023 г. с българския гражданин Н. П. К. за временно и възмездно ползване на имот, находящ се в [населено място], жк Т., [жилищен адрес]. Така приложените към заявлението документи по чл. 19, т. 2 от НУРИВОВР, обсъдени съвкупно със становището на Директора на Териториална Дирекция „Национална сигурност“ –П., правилно и обосновано са навели административния орган на извод за наличие и доказаност на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. При проверка на заявените обстоятелства служители на ТД НС П. са установили, че адреса, посочен като седалище на търговското представителство, официално вписан в регистрите на Б. представлява имот, собственост на лице, свързано с дейност на посредническо дружество, ангажирано с подготовка на документи за визи и пребиваване на граждани от страни извън ЕС. Посочено е също, че на адреса-с.Ц., ул. „М.“ № 9 през последните 5 години в различни периоди от време са регистрирани 67 граждани на страни извън ЕС и над 10 търговски представителства. Това обстоятелство, е ясно указание, че жилището се отдава с цел осигуряване на фиктивен адрес за пребиваване. Ето защо, приложените към заявлението документи не доказват достоверно целта и условията на пребиваване по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ, вр. чл. 19, т. 2 от НУРИВОВР.

Непосочването на конкретни фактически основания във връзка с правното основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ във формуляра по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, не е накърнило правото на защита на кандидата. Същото е надлежно охранено в настоящето съдебно производство, в което не са ангажирани доказателства досежно целта и условията на заявеното пребиваване, вкл. относно конкретния административен адрес.

По изложените съображения, съвкупната преценка на събраните по делото доказателства потвърждават доводите на административния орган за недоказаност на целта на влизане и пребиваване в страната ни по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ, поради което отказът на това основание е издаден при правилно приложение на материалния закон.

Съгласно материално правното основание по чл. 10, ал. 1, т.23 от ЗЧРБ отказва се издаването на виза или влизане в страната на чужденец, когато: " е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни". Становището за отказ, дадено в хода на съгласувателната процедура от органите на сектор Миграция - П., кореспондира и обосновава мотивите на самия отказ, а именно, че не е потвърдена надеждността на посочения от жалбоподателя адрес, което попада в хипотезата на декларираните неверни данни. Специфичното изискване за провеждане на административна съгласувателна процедура и изразеното становище на дирекция "Миграция" допълват мотивите на оспорения отказ, тъй като мотивите могат да съществуват в документ, съставен от друг орган преди издаването на обжалвания индивидуален административен акт (в този смисъл Тълкувателно решение № 16 от 31.III.1975 г., ОСГК, което в тази част не е изгубило сила).

С оглед събраните доказателства, настоящият съдебен състав намира също, че не е налице нарушение на правото на чужденеца на личен живот, произтичащо от разпоредбата на чл. 8, т.1 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи (ЕКПЧОС).

Разпоредбата на чл. 8, т.1 КЗПЧОС регламентира правото на зачитане на личния живот на лицата. Съгласно чл.8 намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество, в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. В разпоредбата са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. С оглед събраните доказателства, настоящият съдебен състав намира, че не е нарушено правото на личен живот.

Освен горното, що се касае до защитените права по Конвенцията и оплаквания за нарушаването им, ЕСПЧ във връзка с чл. 2, параграф 1 от Протокол 4 към конвенцията, е посочил, "Конвенцията не гарантира правото на чужденец да влезе в дадена държава или да живее в нея и договарящите държави имат право - като въпрос на добре установено международно право и предмет на техни задължения по международното право, включително и по Конвенцията - да контролират влизането, живеенето и експулсирането на чужденци" - така по делото *Sisojeva v. Latvia*, пар 99, както и *Chahal v. UK*, параграф 73. Няма акт на Европейския съюз, който да създава право на граждани на трети страни на дългосрочно пребиваване в държава-членка на Европейския съюз. Т. право не е предвидено и в Хартата на основните права на Европейския съюз. В националното право няма действаща правна норма, в това число и международен договор, който пряко да създава права на чужденеца за пребиваване на територията на страната. Следователно, не е налице субективно право, което да бъде нарушено от отказа да се разреши право на дългосрочно пребиваване в страната.

С оглед гореизложеното, жалбата е неоснователна и съдът следва да постанови отхвърлянето ѝ.

Ответникът не е претендирал разноски, поради което такива не следва да му

бъдат присъждани.

Мотивиран от горното, Административен съд – София- град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Б., [дата на раждане] , гражданин на Алжирска Народно - демократична Република, против отказ за издаване на виза тип „Д“ от 11.07.2023г. на завеждащ консулска служба в посолството на Б. в А. по заявление от 20.04.2023г.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: